

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

Svitanie

číslo 7

Júl 2004

roč.5

"Nedajme si vziať rodinu!"

Stretnutie mládeže Smolenice 2004

Sedembolestná Panna Mária Patrónka Slovenska

Sv. omša v katakombách bola po Slovensky...

Zo života farnosti

„Nedajme si vziať nedeľu, nedajme si vziať rodinu!“

Svätenie nedele, je nepochybne jeden z dôležitých kresťanských princípov. Božská myšlienka, že človek musí pravidelne načerpať nové duchovné, ale i duševné a fyzické sily, bola ustanovená pre dobro človeka.

My všetci túžime ísť za Ježišom. Pomôže nám k tomu pravidelné slávenie nedele. "Konečne Sobota" vzdychnú si ľudia po celotýždňovej práci. Prirodzene túžime po odpočinku. Pričom sám Boh vychádza v ústrety tejto túžbe človeka tým, že sám odpočíva po svojom stvoriteľskom diele. My kresťania by sme však úplne prirodzene mali zvolať: "konečne nedeľa", ten krásny deň, ktorý po zmŕtvychvstaní nášho Pána ziari ako nádherná skutočnosť po predobrazu starozákonnej soboty. Moderný svet strhuje človeka ako prúd. Pre mnohých ľudí je to už iba "víkend" koniec týždňa, koniec robote. V piatok pri rozlúčke si ľudia želajú: "Pekný víkend," ako to počúvame z oznamovacích prostriedkov, čo súvisí so zámerom vytlačiť z nášho života všetko kresťanské. Na druhej strane konzumný spôsob života ženie ľudí do práce bez oddychu. Boh, Stvoriteľ a Zákonodarca, vo veľkej láske k človekovi výslovne mu ukladá ako príkaz: "Spomni na sobotňajší deň, aby si ho zasvätil!"

Odpočinok u Stvoriteľa znamená obdiv pre celé stvorenie, pretože všetko, čo stvoril, bolo dobré. Boh Stvoriteľ napokon stvoril človeka, ktorému dáva do daru siedmy deň odpočinku, aby sa aj on zastavil a obdivoval Božie dielo. V nedeľu, v deň Boha Stvoriteľa, má sa zastaviť každý človek i celé ľudstvo, oddýchnuť si od každodennej práce, obdivovať krásu stvorenia, ďakovať Bohu za celý vesmír. Osobitne máme ďakovať za každodenný chlieb a za všetky dobrá nebeskému Otcovi, ktorý sa stará o nebeských vtákov, šatí poľné ľalie, avšak viacej sa stará o človeka, o každého jedného z nás. To znamená nedeľný odpočinok. O tento zážitok oberá človeka nedeľný zhon za prácou, ziskom a hľadaním vlastných záujmov. Nedeľa je sviatok Cirkvi, veľkej duchovnej rodiny veriacich, ale aj našich rodín. Je vždy znamením kresťanskej rodiny spoločná účasť na nedeľnej svätej omši, účasť pri eucharistickom stole a odtiaľ spoločne sa vrátiť domov k nedeľnému stolu. Deti čakajú na toto týždňové stretnutie s rodičmi, pretože celý týždeň sú členovia rodiny rozdelení školou a zamestnaním. Spoločný nedeľný obed utužuje rodinné väzby, vzájomnú lásku, vytvára harmonickú jednotu.

Účasť na svätej omši nás upevňuje vo viere, prehĺbuje ju, no predovšetkým je jedinečným prostriedkom vnútorného posväcovania sa a Božia vôľa je, aby sme sa posväcovali. Ako môže do nás prúdiť Božia milosť, keď zanedbávame nedeľnú účasť na svätej omši? Osobný a sociálny význam účasti na svätej omši je predovšetkým v oddychu tela a duše, no aj v upevňovaní medziľudských vzťahov (stretnutia členov rodiny, príbuzných, priateľov, farského spoločenstva...) Ako hlboko sme klesli, keď sme nedeľu, deň Pána dali na roveň ostatných pracovných dní v túžbe znásobiť svoje zisky, dobehnúť zameškané, a aké vynaliezavé výhovorky nachádzame, aby sme sami pred sebou ospravedlnili znesväcovanie nedele. Ospravedľňujúcimi príčinami sú práce súvisiace s Božím kultom (v kostole), osobne a spoločensky nevyhnutné práce (nepretržitá prevádzka, doprava, nevyhnutné verejné služby a pod.), práce dovolené zákonitým zvykom (príprava jedál a pod.).

RODINA V BOŽOM PLÁNE

Nepochybne sa štvrté prikázanie v prvom rade dotýka rodiny. Čo je to rodina? Muž a žena spojení v manželstve tvoria spolu so svojimi deťmi rodinu. Boh tým, že stvoril muža a ženu, ustanovil ľudskú rodinu a dal jej základný poriadok.

KREŠŤANSKÁ RODINA

Krešťanská rodina je „špecifickým vyjadrením a uskutočnením... cirkevným spoločenstvom... Preto taktiež môže mať a má byť nazývaná domácou cirkvou. Je spoločenstvom viery, nádeje a lásky. Rodina je povolaná, aby sa podieľala na modlitbe a obeti Krista. Denná modlitba a čítanie Božieho slova v nej posilňuje lásku. Krešťanská rodina pôsobí evanjelizačne a misionársky. Vzťahy v rodine vytvárajú podobnosť citov, náklonností a záujmov, ktoré sa rodia predovšetkým zo vzájomnej úcty jej členov. Rodina je výsadným spoločenstvom povolaným k tomu, aby uskutočnila vzájomné dorozumenie manželov, a svedomitou spoluprácou rodičov pri výchove detí. Rodina je základnou bunkou života spoločnosti. Je to prirodzená spoločnosť, v ktorej muž a žena povolaní k tomu, aby sa sebe navzájom dávali v láske a v dare života. Autorita, stálosť a prežívanie vzťahov v lone rodiny tvoria základy bezpečnosti a bratstva, v ktorom sa dá už od mladosti naučiť mravným hodnotám, začať uctievať Boha a správne užívať slobody. Rodinný život je uvádzaním do života spoločnosti.

Rodičia sa majú dívať na svoje deti ako na deti Božie a rešpektovať ich ako ľudské bytosti. Svoje deti vychovávať k dodržiavaniu Božieho zákona tým, že sú sami poslušní vôli nebeského Otca. Rodičia sú prví, ktorí majú zodpovednosť za výchovu svojich detí. Rodina je zvlášť vhodným miestom pre výchovu k čnostiam. Rodičia majú veľkú zodpovednosť za to, aby dávali svojim deťom dobrý príklad. Ak uznajú svoje chyby pred deťmi, budú ich schopní lepšie viesť a naprávať. Rodičia dostali milosť pri vysluhovaní si sviatosti manželstva, zodpovednosť a výsadu evanjelizovať svoje deti. Už od prvých rokov ich majú viesť a uvádzať do tajomstiev viery. Sú prvými učiteľmi svojich detí.

Rodina prešla v posledných desaťročiach veľkými zmenami. Tradičná veľká a silná rodina sa postupne vplyvom vonkajších spoločenských podmienok začala generačne zmenšovať. Veľkým problémom v súčasnosti je nedostatok času pre výchovu detí. Zamestnanie oboch rodičov núti byť väčšiu časť dňa mimo domova a deti sú zatiaľ ovplyvňované niekým iným. Aj masovokomunikačné prostriedky silne formujú názory detí a mnoho hodín strávených pred televízorom a nie vždy práve pri najvhodnejších reláciách má nesmierne následky pre dušu dieťaťa. Rodiny strácajú cirkevno-náboženský charakter. Mladí ľudia svoj vzťah nechcú potvrdiť manželským zväzkom, alebo odmietajú cirkevný sobáš. Je však stále dosť tých, ktorí sú otvorení pre náboženskú výchovu svojich detí.

Sme na konci prázdnin, času dovoleniek a oddychu. Mnohé rodiny mali konečne viac času na spoločné chvíle. Deti majú zážitky z dovolenky, či výletov, ktoré im rodičia pripravili. Počas roka často počúvali slová: „Počkej, cez prázdniny sa ti budeme venovať“. Hneď je na mieste otázka, či desať dní spoločného programu môže nahradiť celý rok, najmä ak sú tie dni poznačené túžbou oddýchnuť si od všetkých bežných povinností, teda i od rodiny. Teraz sa však zamerajme nielen na prirodzenú výchovu detí, ale na zodpovednosť rodičov o duchovný život svojich detí. Podľa skúseností sa dá konštatovať, že prázdniny sú často obdobím dovolenky aj v duchovnom živote.

Počas školského roka býva učenie častým dôvodom a niekedy i výhovorkou, že nie je času na dennú modlitbu v chráme, na pravidelnú sviatosť zmierenia, na stretnutia spoločenstiev mladých, na miništrovanie, na akcie ponúkané kňazmi či animátormi. Cez prázdniny je času dost, mnohokrát však chýba zodpovedné rodičovské slovo a samozrejme vlastný príklad, ktorý by mohol vychovávať dieťa k rozumnému využívaniu voľných dní, aby si vedelo rozdeliť čas pre svoj relax, čas pre Boha i čas pre rodinu, pomoc a budovanie vzťahov s blízkymi. Toto obdobie je akousi skúškou, ktorá ukázala, či myslíme iba na seba, svoj oddych, alebo vieme z množstva voľného času venovať niečo i blížnemu a Bohu. Sv. Ján Zlatoústý porovnáva kresťanskú rodinu s vtáčím hniezdom, kde rodičia krmia mláďatká, aby im zmocneli krídla a naučili sa bezpečne lietať. Potom už neostávajú v hniezde, ale vyletia vysoko k nebu. Boh nám ukázal cestu do neba, umiestnil nás na tomto svete do rodiny, aby nám narástli mocné krídla čnosti, na ktorých tam môžeme doletieť.

Vychovávať v čnostiach svoje deti je prvoradou úlohou kresťanských rodičov. Keď o tom rozprávam s rodičmi, často sa sťažujú, že si nevedia sami poradiť so svojimi deťmi, že dnešná mládež je nezvládnuteľná, arogantná, bez úcty k autoritám. Sú to slová, ktoré hovorili aj o nás naši rodičia a o nich zase ich rodičia. Pochopili však jednu pravdu, že zmeniť človeka k lepšiemu nedokážu bez Božej pomoci a preto do výchovy svojich detí vložili pôsobenie Boha cez účasť na živote v Cirkvi. Okrem dobrých napomenutí odovzdávali vieru, privádzali k modlitbe a do chrámu.

Rodičovstvo je ťažká a zodpovedná úloha, ale nemusíme sa báť, lebo Boh chce byť naším spoluvychovateľom. Ak s ním chceme spolupracovať, treba mu to umožniť. On nám ponúka Cirkev, ako sprostredkovateľku spásy pre nás i naše deti.

Cez aktívny život vo svojom farskom spoločenstve sa môže každá rodina stať hniezdom, z ktorého budú vylieť dospelí kresťania na mocných krídlach viery a lásky.

autor článku Elena

Dňa 25.07.2004 sa na základe pozvania otca Petra Mášika stretli v areáli Poľovníckeho združenia Závod na Šišolákoch veriace rodiny našej farnosti spolu s deťmi. Je potešiteľné, že sa na tomto spontánnom stretnutí zišlo približne päťdesiat veriacich. Zmyslom ako i témou celého stretnutia bola RODINA. Nielen otec Peter, ale celá Cirkev si uvedomuje veľmi významnú, ničím nenahraditeľnú úlohu rodiny pri výchove a živote každého človeka, o to viac kresťana. Potvrzuje to i apoštolský list Svätého otca Jána Pavla II., ktorý vydal presne pred desiatimi rokmi pri príležitosti Roku rodiny. Svätý otec píše o rodine ako o ceste týmito slovami: *“Medzi týmito početnými cestami, rodina je prvá a najdôležitejšia, cesta spoločná, i keď zostáva zvláštnou, jedinou a neopakovateľnou, ako je neopakovateľný každý človek; cesta, ktorej sa nemôže vyhnúť žiadna ľudská bytosť. Ved’ normálne prichádza na svet vo vnútri rodiny, preto možno povedať, že práve jej vďaka za samotnú skutočnosť svojej ľudskej existencie. Keď chýba rodina, vzniká v bytosti, ktorá mimo nej vstupuje do sveta, znepokojivá a bolestivá ujma a tá potom na ňu dolieha po celý život“*. A práve týmto posolstvom bol vedený otec Peter pri duchovnom slove prednesenom na stretnutí. Vo svojom príhovore vyzdvihol dôležitosť odpustenia ako nevyhnutného predpokladu trvalej manželskej lásky. Ďalej otec Peter zdôraznil aktuálnosť ochrany rodiny založenej manželstvom muža a ženy. Práve dnešný bezbrehý liberalizmus podporovaním rôznych alternatív spoluzitia ohrozuje tradičnú rodinu. Celé stretnutie bolo zasvätené sv. Jozefovi, ktorý by mal byť najmä otcom rodičovským vzorom. Po duchovnom slove otca Petra a krátkej modlitbe pokračovalo stretnutie opekačkou, grilovaním a spevom pri gitare. Početné zastúpenie detí sa zatiaľ venovalo loptovým hrám. Za seba môžeme záverom povedať, že nielen pekné počasie a prostredie ale najmä prívetivosť prítomných v nás zanechala pekné spomienky. Lenka a Rišo Hollý

stretnutie mládeže Smolenice 2004

História Smoleníc siaha hlboko do minulosti. Smolenice ležia na okraji trnavskej nížiny pod malými Karpatami asi 60 km severovýchodne od hlavného mesta Bratislavy. A práve sem sme sa 23 členovia zboru a miništranti vybrali na výlet.

Všetko sa začalo 9. augusta o 9:30 čakáním na vlak. Už od tejto chvíle začínala zábava a pribúdali prvé starosti hlavnej vedúcej Helenke. Asi po dvoch hodinách sme dorazili do Smoleníc a ubytovali sa na fare. Zvyšok dňa sme väčšinou venovali oddychu a relaxácii. Večer sme sa zúčastnili spoločnej svätej omše. Deň sme zakončili táborákom a spevom, pri ktorom boli deti rozdelené do 4 skupín.

Pán farár ani chvíľu neotáľal a v utorok ráno už sme mali plán na celý deň. Po výdatných raňajkách, ktoré nám pripravila skupina pod vedením Jarky, sme sa vybrali na celodennú túru do jaskyne Driny. Počas jeden a pol hodinovej namáhavej chôdzi sme si urobili malú prestávku a zanechali po sebe malú stopu vyrytú do kôry stromu. V jaskyni sme sa dozvedeli veľa zaujímavých a užitočných vecí. Po návrate sme sa navečerali a pripravili na večernú svätú omšu. Neskôr zábava pokračovala divadelným predstavením a na programe boli rozprávky.

Streda sa niesla v duchu oddychu a to prehliadkou zámku, ktorý slúži ako na rekreáciu tak aj na prácu, vedecké konferencie, semináre. Navštívili sme tiež tamojšie múzeum Molpír. Nachádza sa tam celá história Smoleníc a časť je venovaná vynálezcovi padáku, smolenickému rodákovi Štefanovi Baničovi. Pán farár nám po sv. omši pripravil ďalšie prekvapenie - olympiádu.

Štvrtok patril medzi náročné dni. Čakal nás výstup na Záruby-Záhorácke Alpy. Nie každý sa odvážil vydať sa na túto túru, niektorí deň venovali leňošeni. Večer nás čakala súkromná sv. omša a adorácia. Ďalší deň sme ukončili večerou pri táboráku

V piatok po raňajkách všetci oddychovali a naberali silu na poobedňajšie hry, ktorých hlavnou témou boli Olympijské hry, a na krížovú cestu v prírode. Celý deň sa niesol v duchu Olympijských hier a tak sme ho aj tak zakončil, pri sledovaní slávnostného zahájenia.

A prišla sobota. Skoré vstávanie, upratovanie, balenie a lúčenie. Tak ako to začalo, tak to aj skončilo. V sobotu o 10:45 bolo po všetkom. Priniesli sme si domov veľa zážitkov a dúfam, že v nás navždy zostanú a budeme na ne radi spomínať. Tiež dúfam, že sa takto spolu o rok zase stretneme.

Pri táboráku

Smolenice 2004

Spoločné večere nám chutili!

Pred spaním chvíľka oddychu

Sedembolestná Panna Mária, patrónka Slovenska

Obsah sviatku

„Stála matka bolestivá, vedľa kríža ľútostivá...“

Mária mala účasť pri obeti kríža, a to ako zástupkyňa vykúpených. Kedysi vyjednávala s anjelom menom ľudstva a povedala svoje ÁNO. Keď potom Mária obetovala Božie Dieťa v chráme, Simeon ju poučil o význame tohoto obradu pre ňu, keď jej povedal: A tvoju vlastnú dušu prenikne meč. Pod krížom Mária opakuje v srdci, čo povedala anjelovi pri zvestovaní: Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova a odovzdáva Otcovi plod svojho lona, ako kedysi Abrahám Izáka, svojho jediného syna, keď ho Pán od neho žiadal. Tu si treba uvážiť, že pod krížom zastupovala celé ľudstvo a obetovala nebeskému Otcovi za hriechy všetkých ľudí všetkých vekov svojho Syna, Baránka, ktorého porodila. Môžeme povedať, že sme vtedy my, prostredníctvom Božej Matky, obetovali Krista Otcovi za svoje viny, takže týmto spôsobom sa vytvára obeť kríža ako obeť celého človečenstva, ktoré od neho pochádza a jemu patrí. Musíme zdôrazniť, že v našej úvahe slovo „obetovať“ znamená iba „spoluobetovať“, pretože obetujúcim kňazom bol iba Kristus a toto spolupôsobenie bolo možné iba Matke Vykupiteľa, Matke obetného Baránka. Mária, ktorá mala účasť pri obeti kríža, dostala od Vykupiteľa všetky milosti, ktoré on zaslúžil svojou milosťou - ale ona ich dostala pre nás a ľudstvo sa stalo „vlastníkom“ týchto milosti skrze Máriu a v nej. Panna Mária je teda Prostrednicou všetkých milostí a skutočnou Matkou veriacich.

Krátke dejiny sviatku

Veriaci veľmi skoro sa začínali utiekať k Panne Márii ako k Pomocnici a uctievať jej bolesti. Prvé rozjímanie o Bolestnej Božej Matke možno nájsť u sv. Efréma (306?-373). Veľmi často sa tým zaoberala asketická literatúra 12. storočia. Vtedy vznikla aj rehoľa Servítov (Služobníci Bolestnej Božej Matky, založená v roku 1240), ktorej členovia horlivo rozširovali túto pobožnosť. Sviatok má v rôznych dobách rôzne mená, prvý raz ho slávili v roku 1423 ako miestny sviatok, ktorý nariadila diecézna synoda v Kolíne nad Rýnom ako odprosenie za svätokrádeže, ktoré páchali husiti v chrámoch. Pápež Klement IX. okolo roku 1667 dovolil tejto reholi sláviť sviatok Siedmich bolestí Panny Márie (na tretiu nedeľu v septembri). Pápež Benedikt XIII. potom v roku 1727 povolil omšu o Siedmich bolestiach pre celú Cirkev. Pápež Pius VII. v roku 1814 ustanovil tento sviatok v celej Cirkvi z povďačnosti za svoj šťastný návrat zo zajatia. Ale najviac a najčastejšie sa vyskytuje tento sviatok v Nemecku, kde sa zjavili aj prvé sochy Márie, ktorá má na lone mŕtve telo svojho Syna Ježiša.

Krátke dejiny úcty k bolestiam Panny Márie na Slovensku

Slováci, sa zvlášť horlivo utiekali ku Bolestnej Panne Márii, ktorú začali nazývať „Sedembolestná Panna Mária“. Vďaka jej ochrane prežili kruté časy národného i náboženského prenasledovania aj vtedy, keď oveľa silnejšie národy podľahli a zahynuli. Je teda pochopiteľné, že na Slovensku azda nie je kostol, kde by nebol oltár alebo aspoň socha Sedembolestnej. Po dosiahnutí aspoň čiastočnej slobody slovenskí biskupi v roku 1927 požiadali Svätú Stolicu, aby odobrila úctu Sedembolestnej na Slovensku, čo sa aj uskutočnilo, keď pápež Pius XI. pápežským dekrétom z 22. apríla 1927 žiadosť schválil. Čítujem tu aspoň najkrajšie slová tohoto dekrétu: "Slávna v Slovenskom národe stojí svätyňa v Šaštíne, na území trnavskej administratúry, k úcte Preblahoslavenej Panny Márie Bolestnej.

Svätyňa túto už vyše dvesto rokov vyhl'adávajú húfy veriacich pre nespočetné milosti, ktorých sa im tam dostane. Akou láskou a akou zbožnosťou lipnú Slováci ku Bohorodičke, ktorú obyčajne volajú Se-dembolestnou, vysvitá z toho, že všade sa stavajú kostoly k jej úcte, že pápež Benedikt XIII. roku 1717 povolil, aby Panna Mária ako Sedembolestná bola uctená ako patrónka Slovenska, napokon z toho, že sa jej materinskému príhovoru pripisuje, že katolíci Slovenska boli ochránení od moru protestantizmu a zachovaní pre pravú katolícku vieru".

Roku 1964 vyhlásil pápež blahej pamäti Pavol VI. chrám Sedembolestnej v Šaštíne za baziliku minor a v roku 1966 vyhlásil Sedembolestnú za hlavnú Patrónku Slovenska. Najväčšej slávy sa dostalo bazilike, keď ju v roku 1995

navštívil i pápež Ján Pavol II.

Zostaňme verní našej nebeskej Matke Panne Márii Sedembolestnej, pretože aj v dnešných časoch hrozí nášmu národu veľa nástrah.

Modlime sa radi a veľmi často: „Nádejou a dôverou povzbudení pod Tvoju ochranu sa utiekame my, Tvoje dedičstvo, Tvoj národ, ktorí sa cítíme Tvojimi deťmi a pre zvláštnu Tvoju ochranu voláme Teba dobrou Matkou nášho národa a našu domovinu Mariánskou krajinou. Prosíme Ťa, drahá Patrónka, svojím mocným príhovorom nám vypros milosť, aby sme svojím pričinením zveľadili katolícke náboženstvo v našej duši častým svätým prijímaním, čítaním dobrých kresťanských časopisov a kníh. Aby sme štedrou obetavosťou napomáhali obnovenie a stavbu chrámov, budovanie katolíckych škôl, zveľaďovanie katolíckych spolkov, pomáhali chudobným, chorým a sirotám.

Dobrá naša Matka, panuj silou svojej duchovnej čistoty nad slovenským národom; chráň svoju Slovenskú republiku a nás, ktorí sa ti oddávame telom i dušou. Zostaň s nami, aby sme Ťa mohli chváliť a velebiť na veky vekov. Amen.“

Svitaníčko

ANJELI

Malý Perica si na hodinu náboženstva doniesol ruženec, ktorý stále točí okolo prsta. Zbadá to katechét a upozorní ho, aby to nerobil. Ale Perica nepočúva. Katechét ho chce utíšiť a vysvetľuje mu: "Vieš, Perica, na každom zrnku je jeden malý anjel. Nemôžeš to robiť." Len čo sa katechét pohol, Perica znovu zatočí ruženec a potichu šepká: "Chlapci, držte sa!"

POHREB TRETEJ TRIEDY

Na farský úrad v Benátkach príde chudobnejší človek nahlásiť smrť svojej ženy. Pán farár sa ho pýta: "A aký pohreb si želáte? Prvej, druhej, alebo tretej triedy?" "Viete, ja by som ten najlacnejší..." "To znamená tretej triedy?" "A ako vyzerá pohreb tretej triedy?" pýta sa človek zvedavo. "Tak, že truhla s mŕtvym a kňaz idú gondolou a smútočný sprievod pláva za nimi,"

Skauti na tábore mali príležitosť prejavíť kresťanskú štedrosť.

Dovoľte mi, aby som pri tejto príležitosti pripomenul zbierku na opravu strechy.

KRESLENÝ

To nebol veľmi dobrý nápad
guľovať Otcu Vendelína!

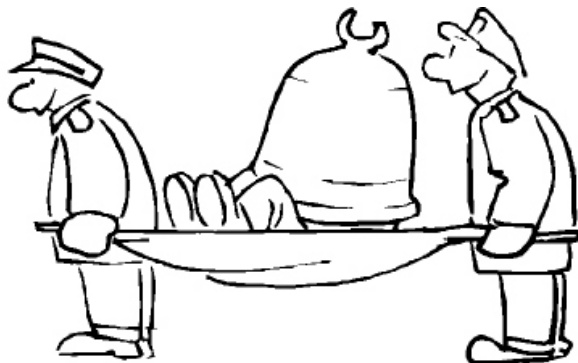

Jéjda! Váš Jožinko sa zrejme
rozhodol pre krst ponorením!

Pri trojkráľovej zbierke sme boli
donútení k rýchlemu ústupu.

HUMOR

Dotácia na opravu zvonu prišla pre miestneho kostolníka neskoro.

Sv. omša v katakombách bola po slovensky...

V dňoch 1.-8. augusta 2004 sa uskutočnilo v Ríme prvé európske stretnutie mládeže, ktoré sa nieslo v duchu ideí Bohdana Janského a stretnutie organizovali nám dobre známi Resurekcionisti.

Stretnutia sa zúčastnila mládež z Poľska, Nemecka, Bieloruska, Slovenska a samozrejme hostujúcej krajiny Talianska.

Hostujúca krajina stretnutie pripravila zodpovedne. Mládež mala pripravený program na celý týždeň a obetavosť miestnych nepoznala hraníc. Boli sme ubytovaní v rodinách miestnej farnosti a tak sme okúsili aj to, čo bežný turista nevidí. Tamojšia farnosť má na 6000 duší no podľa miestneho kňaza, kostol navštevuje len okolo 8% farníkov. Najviac nás šokovala informácia, že počas minulého roka bolo v celej farnosti len 200 spovedí.

Nikto z nás tomu nechcel veriť. Ved' niet vari ulice v Ríme, v ktorej by nestál aspoň jeden kostol, niet vari v Ríme kostola, v ktorom by nežiaril dajaký skvost, alebo cenná relikvia, ktorá vo svete nemá páru.

Prehliadka Ríma bola úchvatná. Každý z nás mal o tomto 5 miliónovom meste svoje predstavy, ale to sme ešte nevedeli, čo všetko nás čaká. Deň sme začínali v kostoliku rannou modlitbou a potom nasledoval program, ktorý bol každý deň iný. Večer nás čakala sv. omša, práca v skupinkách a okolo desiatej večer sme deň zakončili spoločnou modlitbou v kostole. Slovenskú skupinu viedol páter Eduard zo Sološnice a tak nemusím tu ani zdôrazňovať, že slovenská pieseň a dobrá nálada sa niesla celým stretnutím. Návšteva veľkých bazilik dokázala zaujať každého. Zrekonštruovaná bazilika sv. Pavla za hradbami nás napríklad uistila, že koniec sveta ešte nebude, nakoľko na jej stenách pribudlo ďalších okolo 20 prázdnych miest, pre budúcich pápežov. Pre nezasvätených podotýkam, že pred rekonštrukciou tam bolo iba jedno a ľudia predsa vedia svoje... Lateránska bazilika tiež nesklamala a o bazilike sv. Petra nemožno veľa hovoriť. Tú treba vidieť. No vrcholom programu bola audiencia u sv. Otca. Pretože pápež letné mesiace netráva v Ríme, museli sme za ním až na úpätie jednej vyhasnutej sopky do Castel Gandolfa. Nie - nie je to ďaleko od Ríma, ale je to na kopci v horách a teda v lete je tam chladnejšie. Tak tu sme zažili atmosféru, ktorú poznajú určite mnohí z Vás. Eufória a nadšenie, prežívanie viery a veľkú lásku ku sv. Otcovi. Srdce na dlani, ktoré niesol snád' každý z prítomných. Niektorí sa prejavovali hlasným spevom, ako napríklad veľká skupina talianskej „komunity neokatechumenov“, ktorá bola vyzbrojená rôznymi hudobnými nástrojmi vrátane bubnov, poľský goral, ktorí predviedli krásne kroje a ďalšie a ďalšie skupinky,

každé niečím zaujímavé.

Stretnutie sa uskutočnilo na nádvorí a prebehlo v atmosfére hlbokého dojatia a silných emócií. Pôsobenie Ducha Svätého pociťoval každý z nás a zážitok z týchto chvíľ sme si odtiaľ odnášali dobre ukrytý hlboko v našich srdciach. Bude nám ešte dlho pripomínať nášho Sv. Otca a dodá nám silu, až ju budeme potrebovať.

Náklonnosť Sv. Otca k svojim rodákom je známa a pochopiteľná. Títo o nej vedia a radi ju aj využívajú. Po skončení oficiálnej audiencie totiž bola ešte jedna neoficiálna - pre vybranú skupinku jednotlivcov. Nemusím opakovať že Poliakov. A pretože Resurekcionisti sú poľská rehoľa, podarilo sa im niečo o čom sa nám ani nesnívalo. Hore na poschodí v audienčnej sieni Castel Gandolfa, namiesto dôležitých hláv štátov stála teraz okrem iných aj malá skupinka Slovákov a dostala osobné požehnanie, ktoré si cenila nadovšetko na svete...

Nasledujúceho dňa nás čakalo ďalšie prekvapenie. V pláne boli katakomby sv. Sebastiána, mučenika a svätca v Ríme veľmi uctievaného. Na vlastné oči sme si prezreli známe symboly prvých kresťanov ako bola ryba, kotva, kríž či loďka, ktoré boli vytesané nad ich hrobmi. Katakomy sv. Sebastiána majú až 7 kilometrov chodieb a počas prenasledovania kresťanov boli svedkami nejednej drámy a krivdy páchanej na prvých kresťanoch. Ústredným bodom katakômb je hrob sv. Sebastiána, ktorý je akousi kaplnkou s obetným stolom priamo nad hrobom svätca. Skvelá diplomacia a organizačné schopnosti našich hostiteľov nám umožnili, že katakomby počas našej prítomnosti uzatvorili pre turistov a bolo nám tu umožnené sláviť svätú omšu. Sv. omšu pre nás o to cennejšiu, že zaznela v našom rodnom jazyku. Mladí ľudia z rôznych kútov Európy sa tam dolu v podzemí na chvíľu preniesli do doby prvých kresťanov. Prijali tam Krista ako Spasiteľa. Cítili sa bratmi a sestrami bez rozdielu rás a národov, Babylon jazykov akoby neexistoval. Zo svojej viery sa tu vyznali aj prítomní členovia rádu resurekcionistov. Na tomto tak významnom a symbolickom mieste uskutočnili obnovu svojich rehoľných sľubov a upevnili sa vo svojej viere tak, ako aj všetci mladí okolo nich.

Bol to prekrásny týždeň, plný zážitkov. Zážitkov prežívania viery, radosti, krásy „večného mesta“, spontánnosti a otvorenosti mladých kresťanských srdc, zážitkov na ktoré sa nezabúda.

Jednoducho, určite to nebudú len tie 40 stupňové horúčavy augustového Ríma, ktoré sa vybaví účastníkom 1 európskeho stretnutia mládeže u Resurekcionistov, ktorí sa svojej neľahkej úlohy zhostili na samé jednotky.

Ing. Peter Vrablec

Sv. omša v katakombách bola po slovensky...

Každý veriaci človek prišiel k svojej viere nejako. V našej farnosti pôsobil v rokoch 1963-65 profesor náboženstva a dejepisu kňaz Štefan Michálek. Týmto príspevkom chcem ďakovať Pánu Bohu za dar kňaza, lebo sa podstatnou mierou pričinil o vieru v mojom živote. Prišiel k nám v časoch „hlbokého komunizmu“, keď prihlasovanie detí na náboženstvo nebolo vecou rodičov, ale išlo cez riaditeľa školy Igora Jelemenského. Pán profesor zbral pod pazuchu trestný zákonník a išiel na riaditeľa, že nedodržiava zákony republiky, teda nie je dobrý komunista. Pamätám si, ako prvýkrát slúžil u nás sv. omšu. Vyšiel na kazateľnicu, povedal svoje meno, vzdelanie, miesto svojich predchádzajúcich pôsobísk s poznámkou, že to povie hneď sám, aby nemuseli kolovať chýry a výmysly po dedine. Hovorieval, že pýcha a blbosť rastú spolu na jednej halúzke. Často zdôrazňoval pokoj. Máme prosiť najmä o pokoj v srdci, v rodine, vo farnosti. Strach nie je príčinou viery v Boha. Aj opice majú strach, ale vieru v Boha nemajú. Ateisti majú väčšiu vieru ako veriaci, lebo veria, že hmota si sama dala zákony, že všetko vzniklo samé od seba. Ak sa človek stretne s Bohom, už nemusí veriť, už je o tom presvedčený. Môže čokoľvek vidieť, čítať, už má svoje presvedčenie. Pán profesor Michálek nás na náboženstve naučil aj definíciu pravdy: **Pravda je zhoda poznania so skutočnosťou.** Ľudská duša má tieto dary alebo znaky: 1. Rozum, 2. Slobodná vôľa, 3. Svedomie Na jeseň roku 1965 bol prof. Michálek preložený do Moravan pri Piešťanoch. Tam som ho po mnohých rokoch navštívila spolu s manželom a deťmi. Keď nás vypevádzali, poznamenal: „Tuším som to semeno Božieho slova nerozsieval nadarmo!“

S
P
O
M
I
E
N
K
Y

Zomrel vyše 80 ročný asi v roku 1987. Mal rád veršované modlitby. Napríklad rannú modlitbu. Na smútočnom oznámení, ktoré mi prišlo bola táto modlitba:

Matka Mocná, buď pomocná všetkým dušiam v očistci. Skrz sedmoro Tvoje rany, skrze hodnosť čistej Panny u Ježiša ich zastávaj, v jeho lásku ich oddávaj, by z očistca skrze Teba, dostali sa do neba.

Amen

Keď sa pri sv. omšiach modlíme za „tých, ktorí nás predišli do večnosti so znakom viery a spia spánkom pokoja“ s vd'akou myslím aj na neho.

S
P
O
M
I
E
N
K
Y

Ruže od Kráľovnej alebo Obraz ako zázrak

*Na hlavnom oltári
novej baziliky v
mexickom Guadalupe
je obraz Panny Márie,
ktorý nebol
namal'ovaný ľudskou
rukou, ale vznikol
zázračne v decembri
1531.*

*V r. 1519 prišli
španielski dobyvatelia
do Mexika pod vedením
kapitána Cortésa.
Mexiko malo vtedy asi
10 miliónov obyvateľov
- Aztékov. Vládol im
posledný cisár
Cuauhtemoc, známy
pod menom
Montezuma.
Po dobytí Mexika
Španielmi do krajiny
prišli prví misionári
pod vedením biskupa
Zumárragu. Misionári
tu postavili nové
kostoly, nemocnice,
školy. Medzi prvými*

*Aztékmi, ktorí sa dali
pokrstiť, bol aj Juan
Diego, pôvodným
menom
Cuauhtlahuac.*

Chcem vypočúť váš plač

Keď mal Diego 57 rokov, 9. dec. 1531 sa mu na kopci Tepeyac zjavila Panna Mária - dáma očarujúcej krásy. Jej odev svietil ako slnko a lúče, ktoré z Neja vychádzali, presväcovali skaly a okolie. Mladá dáma mu s úsmevom povedala: "Ja som Nepoškvrnená Panna Mária, Matka pravého Boha, cez ktorého všetko žije, Pána všetkých vecí, Pána neba a zeme. Je mojím želaním, aby Mi tu postavili Boží dom, kde celú svoju lásku, svoj súcitiť a milosť, svoju pomoc a ochranu chcem preukázať a venovať ľuďom. Ja som vaša milostiplná Matka, Matka všetkých ľudí, všetkých tých, ktorí Ma

ľúbia, ktorí ku Mne volajú, ktorí majú ku Mne dôveru. Tu chcem vypočúť váš plač a vaše starosti, zmierniť a liečiť vaše utrpenie, vašu núdzu a vaše nešťastie."

Pri zjavení 12. dec. 1531 Diego Panne Márii povedal, že sa ponáhl'a do mesta po kňaza, pretože jeho strýko je veľmi chorý. Panna Mária mu povedala: "Nič ťa nemá zarmútiť, nič nemá tvoju tvár, tvoje srdce zatemniť. Neboj sa tejto nemoci, ani nijakej inej nemoci alebo nejakého trápenia, nijakej bolesti. Či nie som tu, tvoja Matka? Nie si tu ty v mojom tieni, pod mojou ochranou? Nie som prameňom tvojej radosti? Nie si v záhyboch môjho plášt'a, v mojich rukách? Potrebuješ ešte viac, ako to? Nenechaj sa kvôli chorobe tvojho strýka znepokojiť, lebo on na túto chorobu nezomrie. Práve teraz, v tomto okamihu, je vyliečený."

Dôkaz

Prvého mexického biskupa po obsadení zeme Španielmi, františkána Juana de Zummáragu, ktorý viedol katolícku misie medzi indiánskymi Aztékmi, navštívil mladý pokrstený domorodec Juan Diego. Biskupovi povedal, že mal viackrát zjavenia Panny Márie. Odovzdal mu odkaz, že Panna Mária si želá, aby na pahorku Tepeyac postavili kaplnku. Biskup si žiadal nejaký dôkaz. Juan odišiel smutný a na druhý deň sa takto vyžaloval Panne Márii: *"Presvätá Panna Mária, otec biskup mi nechce veriť a žiada si nejaký znak na potvrdenie zjavenia."* Panna Mária v podobe krásnej žiarivej devy mu povedala: *"Zajtra chod' na vršok Tepeyac a nazbieraj z kvetov, ktoré tam nájdeš. Zanes ich biskupovi, aby ti uveril."* Na druhý deň zavčas rána Diego zašiel na vršok a našiel medzi skalami, kde takmer nič nerástlo, krásne kvety, ktoré nepoznal, pretože v Mexiku nerástli. Boli to krásne červené kastílske ruže. Diegov údiv bol veľký, lebo bol december a teplota v tú noc klesla pod bod mrazu. Juan natrhal veľkú kyticu ruží a uložil ich do svojej veľkej zástery (domorodci ju nosia vpredu a nazývajú ju tilma). S radosťou sa ponáhlal do biskupského sídla. Keď sa objavil pred biskupom a

jeho domácimi (bol tam aj druhý biskup - **Don Sebastian Ramirez Fuenleal**, nový guvernér pre Mexiko a tlmočník Juan Gonzáles), rozpustil zásteru a všetkým ukázal krásne červené ruže. Všetci prítomní zhliki od prekvapenia. Ale údiv a **p r e k v a p e n i e** sa znahonásobili, keď prítomný biskup so svojimi domácimi zazrel na tilme obraz mladej peknej devy. Deva mala oblečené šaty červenej farby, na nich mala modrozelenkastý plášť posiaty hviezdami.

Bol to úžasný obraz Panny Márie. Všetci hneď Juanovi uverili a padali na kolena pred obrazom. Všetky tieto okolnosti biskupa presvedčili a na určenom mieste dal postaviť kaplnku ku cti Matky Božej. Po nejakom čase kaplnku prestavali na väčší chrám.

Na mieste, kde Panna Mária povedala Diegovi, aby nazbieral ruže (Tepeyac), vytryskol prameň vody. Voda z tohto prameňa je ešte aj dnes čistá a dostačujúca. Chorí boli vyliečení potom, keď sa z neho napili, alebo sa v ňom vykúpali (ako píše v r. 1582 Angličan Miles P h i l l i p s) .

Juan Diego zomrel 30. mája 1548. Biskup Zumárraga zomrel tiež v r. 1548, tri dni po smrti Diega. Vieru v zjavenie Panny Márie v Guadalupe a zázračný obraz prenášali

tradíciou milióny Mexičanov až do dnešného dňa. V zachovanom testamente z 15. nov. 1537 **Bartolomeo Lopez de Colima** píše: "Chcem, aby v dome našej milej Panej Guadalupskej bolo odslúžených sto omší pre pokoj mojej duše."

V ďalšom čísle: Podivuhodné skutočnosti.

FARSKÉ OZNAMY

KRSTY:

- 1. INGRID PROCHÁSKOVÁ * 16.6.2004 krst 15.8.2004**
- 2. LEA ZÁVADSKÁ * 3.6.2004 krst 15.8.2004**
- 3. BARBORA KOVÁŘOVÁ * 24.6.2004 krst 15.8.2004**
- 4. JÁN CHMELA * 23.6.2004 krst 19.9.2004**

Nech vám v zdraví, láske rastie, nech vám dáva iba šťastie. Vo dne, v noci, skrátka stále nech Vás teší dieťa malé.

SOBÁŠE:

- 1. MICHAL KRAJČÍR a SOŇA KOPIAROVÁ 11.9.2004**
- 2. ANDREJ DÚŠKA a KATARÍNA STRMENSÁ 18.9.2004**
- 3. (EDUARD WEBER a GABRIELA MÓROVÁ 25.9.2004)**

K svadbe iba pranie jedno: Kráčajte vždy v láske vedno!

POHREBY:

- 1. RUDOLF BRINKÁČ *6.4.1944 +25.7.2004**
 - 2. JÚLIA TRÚCHLA rod. EGLOVÁ *27.7.1928 +11.8.2004**
- Posledný pozdrav tu šepkáme do ticha, že sa raz stretneme, je naša útecha.**

Sv. Michala, Gabriela
a Rafaela,
archanjelov,
sviatok

HYMNUS

Tebe, Kriste, odblesk Otca,
život, sila našich srdc,
pred anjelmi chceme zmôcť sa
spievať hymny z plných pľúc;
v duši vrúcna pieseň zrod' sa,
všetky srdcia rozozvoň.

Chválime ťa s archanjelmi
piesňou chvály za rána;
svätý Michal žiari veľmi:
vernosť, služba oddaná;
on, bojovník Boží čelný,
zvrhol zlého satana.

Kriste, chráň nás poškvŕn tela;
nech ten vodca najlepši
vzdiali od nás nepriateľa,
aby človek nezahrešil.
Nech sa srdcia rozveselia,
keď nás v raji potešíš.
„Sláva“ Otcu zaspievajme
vrúcne, hlasom úprimným,
Krista, Pána, v úcte majme,
Tešiteľa chváľme s ním;
Trojjediný, pamätajme,
je vždy, večný, predivný. Amen.